

Stipendiatororganisasjonene i Norge
v/DION
PB 18
Høyskoleringen 1
7491 Trondheim

Utdannings- og forskningsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 Oslo

Deres ref.:

Vår ref.:

Dato: 27.09.2006

Høring - Forslag om endringer i forskrift om ansettelsesvilkår for stillinger som postdoktor, stipendiat, vitenskapelig assistent og spesialistkandidat

Viser til høring publisert 1. august 2006 og ønsker å påpeke de følgende forhold ved forslaget.

Generelt forstår SiN det slik at Departementet legger begrensninger på institusjonenes muligheter til å finne løsninger som kan passe stipendiatene i stedet for å spesifisere de minste rettigheter stipendiatene har. Dette gjør at Departementet forhindrer heller enn stimulerer til at stipendiaten blir ferdig med sitt arbeid. Rettighetene til tillegg i tid grunnet fravær er belemret med en rekke forutsetninger, og må derfor sees på som særordninger istedenfor rettigheter for stipendiatene. SiN mener at Departementet må gi stipendiatenes mer generelle rettigheter, og dermed fjerne usikkerhetsmomenter som kan forhindre PhD-kandidaten fra å ferdigstille sin oppgave.

SiN mener at tilleggsbestemmelsene bør tas inn i departementets forskrift. Dette for å etablere felles minste rettigheter for stipendiatene.

§ 2-3 Permisjoner og forlengelse av ansettelsesperioden

SiN mener Pkt. 6 er for snevert. Her må stipendiaten som uforskyldt får forhindret progresjonen generelt, og ikke i særskilte tilfelle, få forlengelse. Dette mener SiN må være en rettighet for stipendiaten. Siste ledd av pkt 6 bør strykes da det må forutsettes at arbeidsmengden som inngår i forskerutdanningen er uavhengig av en slik forsinkelse. Det er ikke PhD-kandidaten alene som skal bære ansvaret for at tiden som er satt av til oppgaven er for kort. Institusjonen, gjennom hovedveileder, har også et ansvar for at kandidaten får veiledning på tidsbruk og omfang av oppgaven. Når stipendiaten selv ikke har skyld i forsinkelsen skal ikke utdanningsinstitusjonen kunne bruke forsinkelsen som en utvei for å terminere et stipend. En avkorting av tilmålt forskningstid i henhold til kontrakt må ikke finne sted annet enn der det foreligger brudd på arbeidsavtalen.

Mange stipendiaten velger å fullføre sin grad etter endt stipendiatperiode ved egenfinansiering. Den store forskjellen på å egenfinansiere f.eks 3 mnd sammenlignet med 6 mnd, som kan tjene som et realistisk eksempel, gjør at SiN mener at alle stipendiaten som

uforskyldt blir forsinket har krav på forlengelse for å kunne ta del i minst 3 år med ren forskerutdanning som ikke skal være avkortet av sykefravær eller tilsvarende.

Det nye pkt. 6 blir: *”For stipendiat skal ansettelsesorganet gi forlengelse av ansettelsesperioden for forhold som har vært til hinder for progresjonen i forskerutdanningen, når forholdene ikke kan lastes stipendiaten”.*

I pkt 7 og 8 forutsettes det at stipendiaten har pliktarbeid for at gyldig fravær ikke skal gå ut over forskerutdanningen, og dermed har muligheten til å fullføre denne i tide. Det stilles som et premiss (§ 1-3, tredje ledd) at normal åremålsperiode er fire år med 25% pliktarbeid. Praksis er derimot at langt i fra alle stipendiater har denne ordningen, og på hvilket tidspunkt i ansettelsesperioden pliktarbeidet avvikles er også meget varierende. I de aller fleste tilfeller har stipendiaten fullført sitt pliktarbeid i løpet av de tre første årene av ansettelsesperioden. Sett i lys av at det er i den meget hektiske og arbeidsintensive avslutningsfasen at stipendiater får kortere sykefravær, så bør det gis åpning for forlengelse av ansetningsperioden og ikke bare reduksjon av pliktarbeidet. Småbarnsforeldre er som gruppe spesielt utsatt for hyppige korttidsfravær under to uker pga. økt fare for syke barn og økt smittefare. Disse er gyldige fravær fra arbeidsplassen, dvs. hindringer for å kunne forske. Likevel gir de slik forskriften står ikke rett til forlengelse; konsekvensene av fraværet belastes den syke og hans/hennes familie. Videre er det fortsatt slik at kvinner i større grad enn menn bærer omsorgsansvar for barn, og forskriften vil dermed slik den står nå ramme unge kvinner uforholdsmessig. Det er urimelig i seg selv, og vil dessuten gjøre at kvinnelige forskningsrekrutter får et dårligere utgangspunkt for en videre akademisk karriere. En anerkjennelse av at også korte, uforskyldte, gyldige fravær fra arbeidet går utover progresjonen, vil med andre ord være god likestillingspolitikk og aktiv tilrettelegging for en jevnere kjønnsfordeling i faste vitenskapelige stillinger.

Departementet bør også komme med en spesifikasjon av hva som er ”gyldig fravær” når en slik betegnelse brukes, og da spesielt i forhold til IA-avtalen som de fleste av institusjonene som ansetter stipendiater er med i.

Derfor vil vi foreslå et nytt pkt 9.

(9) For stipendiater uten pliktarbeid og stipendiater som har fullført sitt pliktarbeid kan flere kortvarige, gyldige fravær under to uker gi grunnlag for forlengelse i stipendiatstillingen.

I tillegg tillater vi oss å påpeke at § 2-3 (3) bør utvides til også å omfatte formidlingsoppgaver som en eksplisitt grunn til å søke permisjon fra stillingen.

Med vennlig hilsen

Per Anders Eidem
Leder SiN